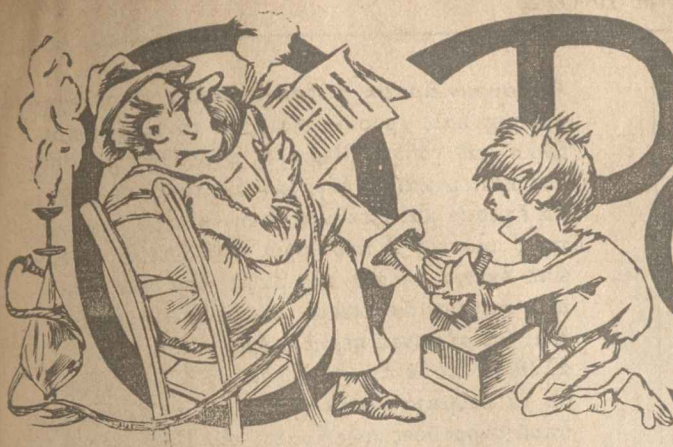

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ ἴσας Ἐπαρχίας — καὶ ἴσθ' Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσθ' ἡμέρη.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἑσῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Δεκαεννέα τοῦ Δεκεμβρίου,
σχολὴ κι' ἀργία Βουλευτηρίου.

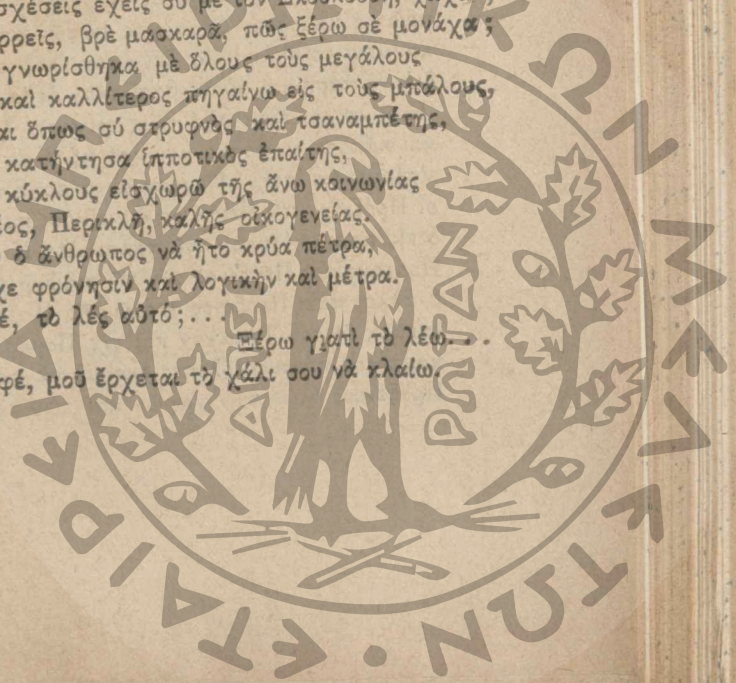
Ἐννεήντα κι' ἑκατὸ
καὶ ἴσθ' Ἀνάκτορα πετῶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.— Δὲν σ' ἐρωτῶ, βρὲ Φασουλῆ, γιατί δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς θά ἐπῆγες σίγουρα ἴσθ' οὐκ ἰσχυρὰ τοῦ Παλατιοῦ τὸν μπάλο.
Φ.— Καλὰ ποῦ τὸ κατάλαβες...
Π.— Δὲν φταῖς ἐσύ, προδότῃ,
μὰ φταῖει ὁ Πρωθυπουργὸς ποῦ σ' ἔκαμε ἱππότῃ.
Φ.— Ἐγὼ δὲν ἔπῃγα γιὰ χορὸ καὶ γιὰ νὰ φάω κούρκους,
ἐγὼ ἐπῃγα μοναχὰ γιὰ νὰ ἴδω τοὺς Τούρκους,
τὸ Ἰμτιγιάζ καὶ τὸν Ἐδχέμ καὶ τὸν Φαήκ τὸν ἄλλο...
Π.— Καὶ εἶχες φράκκο, μασκαρά, ποῦ ἔπῃγες εἰς τὸν μπάλο;
Φ.— Ἀπὸ πολλοὺς ἐστάλησαν πολλὰ εἰς τὸ νομά μου,
μὰ ἦσαν ἀκατάλληλα γιὰ τὸ ἀνάστημά μου,
κι' ἐνῶ γιὰ φράκκο, Περικλῆ, μονάχος ἐσκεπτόμην
κι' ἀπελπισμένους ἔσυρα τὴν μελανὴν μου κόμην,
λαμβάνων ἕνα ἑξαφνα ἐκ μέρους τοῦ Σκουλούδη,
ποῦ μ' ἔκανε, βρὲ Περικλῆ, ὡς εἶδος ἀγγελουδί.
Τὸ πανταλόνι μοναχὰ μοῦ ἤρχετο μεγάλο,

ἀλλὰ ἐσκέφθην τέσσερα ἐσώδρακα νὰ βάλω,
κι' ἔτσι ποῦ λὲς κατῳρθῶτα καὶ μοῦλθε ἴσα ἴσα
καὶ ἤμουν — πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ — ψυχὴ μου ἴσθ' Πατήσα.
Π.— Καὶ ποῖαις σχέσεσι ἔχεις σὺ μὲ τὸν Σκουλούδη, χάχα;
Φ.— Ἀμμ' τί θαρρεῖς, βρὲ μασκαρά, πῶς ἔξέρω σὲ μονάχα;
ἐγὼ, μωρέ, γνωρίσθηκα μὲ ὅλους τοὺς μεγάλους
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος πηγαίνω εἰς τοὺς μπάλους,
ἐγὼ δὲν εἶμαι ὅπως σὺ στρυφνὸς καὶ τσαναμπέτης,
ἐγὼ, μωρέ, κατήντησα ἱπποτικὸς ἐπαίτης,
ἐγὼ ἴσθ' οὐκ ἰσχυρὰ τῆς ἀνω κοινωνίας
καὶ εἶμαι νέος, Περικλῆ, καλὴς οἰκογενείας.
Π.— Καλλίτερον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἦτο κρύα πέτρα,
παρὰ νὰ εἶχε φρόνησιν καὶ λογικὴν καὶ μέτρα.
Φ.— Γιατί, μωρέ, τὸ λὲς αὐτό;...
Π.— ἔχω γιὰ τὸ λέω...
Ἄχ! ἀδελφέ, μοῦ ἔρχεται τὸ γάλα σου νὰ κλαίω.

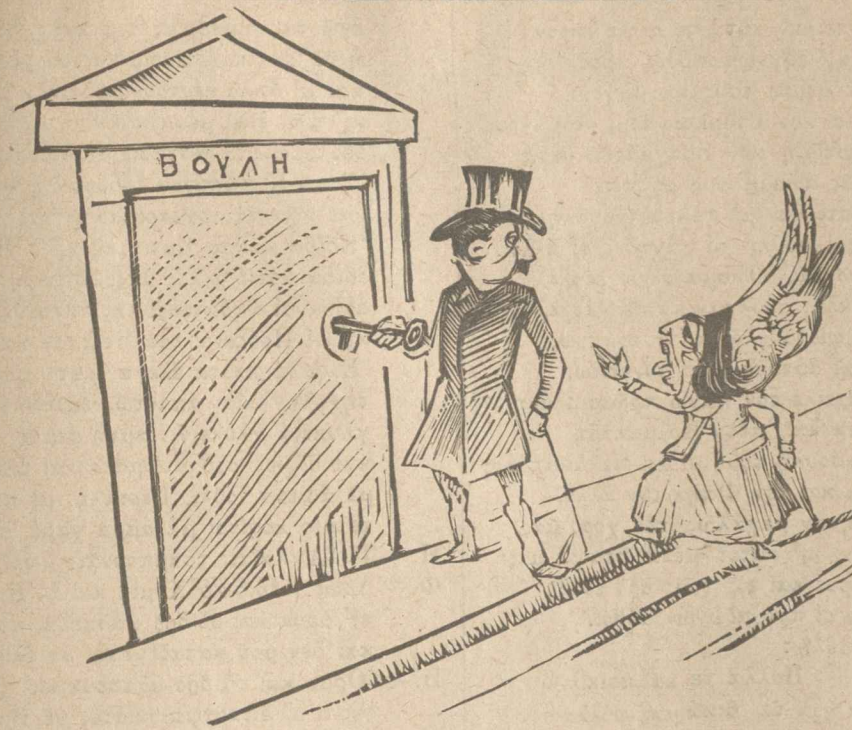

Φ.—'Αν δὲν βαρύνεσαι κλαίγε με, κακὸ δὲν θὰ μοῦ κάνης, κ' ἀδίκως μόνον, Περικλῆ, τὰ δῆκρῶτά σου χάνει.
 Π.— Πῶς ἔγινες, βρέ Φασουλῆ!... δὲν ἔχεις πλεόν τοίπα.
 Φ.— Μὴν εἶσαι βλάξ βρέ Περικλῆ, καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶπα. Μὴν εἶσαι τόσο πρίστυχος, μὴν εἶσαι κασσιδιάρης, ἔλα καὶ σὺ 'στ' Ἀνάκτορα παράσημον νὰ πάρης, ἔλα καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ, νὰ ράψης καὶ νὰ κόψης καὶ κάθε τι νὰ ἐρευνᾷς ὅφ' ἔλας τὰς ἐπέψεις, ἔλα μαζί καὶ φόρεμα γιὰ τοὺς χοροὺς δανείσου καὶ τίμα τοὺς ὁμοίους σου καὶ τοὺς ὁμογενεῖς σου· δὲ κόσμος εἶναι τὸ δεινὸν κ' ἐμεῖς τὰ πτωρικά του κ' ὁ χάρος εἶναι τρυγητὴς καὶ πέρνει μας κοντὰ του, δὲ κόσμος εἶναι ἀστατος, καχπὲ-ντουνηῖς καὶ πλάνος, κ' ἔλα νὰ 'δῇς τὸ ἱμιγιάζ ποῦ στέλλει ὁ Σουλτάνος. Ἔλα μαζί μου γρήγορα κ' ἡ γῆ ποῦ πατοῦμε μὴ 'μέρα ἔλοι μέσα της, βρέ Περικλῆ, θὰ 'μπούμε. Ἔλα νὰ 'δῇς καὶ τὸν Ἑδῆμ καὶ τὸν Φαῖκ τὸν μπέη, ὅπου κατήντησαν κ' αὐτοὶ σὺν Τευρκο-Εὐρωπαῖοι, ἔλα νὰ φαῖ καὶ τὸ κουτιοῦ σαρδέλαις, ἔλα νὰ 'δῇς παράσημα, ἔλα νὰ 'δῇς κορδέλαις καὶ πάψε πᾶ τὰ θλιθερὰ καὶ ἀνστο τραγοῦδι... Λοιπὸν ποῦ λὲς ἐφάρεσα τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδη, κ' ἀπὸ παντοῦ ἐπρόσεχα κανεὶς νὰ μὴ μὲ βλέπῃ καὶ ὁλοένα ἐψαχνά 'στὴ μὴ καὶ ἄλλη τσέπη μήπως ἐκ τύχης ἔμεινε 'στὸ φράκο καμμιὰ λίρα, ἀλλ' ὁ Σκουλούδης μὲς σ' αὐτὸ δὲν 'ξέχασε μπακίρα, γιὰ αὐτὰ τὰ χωράτα ποτὲ του δὲν τὰ κάνει καὶ οὔτε τοὺς παράδες του 'στὴς τσέπαις του ξεχάνει. Τοιοῦτοτρόπως ἐφθάσα 'στοῦ Παλατιοῦ τὴν σάλα καὶ εἶδα ὑποκείμενα σπουδαῖα καὶ μεγάλα. Καὶ πρῶτον μὲν, βρέ Περικλῆ, τὸν Καραπάνο βλέπω καὶ πρὸς αὐτὸν τὸ βῆμα μου κατεσκευασμένως τρέπω. Καὶ πῶς ἐδῶ; τοῦ φώναξα μὲ τόνον φρικαλέον, ἐκεῖνος δὲ μοῦ ἀπαντᾷ πῶς ἐθαυρήθη πλεόν νὰ καρτερῇ τὸν Ἀνακτα ἐπάνω τῆς γεφυρᾶς διὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς σωτῆρας, διὸ καὶ ἀπεφάσισε μὲ τῆς νυκτὸς τὸ σκότος ἐκεῖνος πρὸς τὸν Ἀνακτα νὰ ἔλθῃ τώρα πρῶτος. Κ' ἄλλας μορφὰς συνωμοτῶν ἀπῆλθον ποικίλας, ἐκεῖ κ' ὁ Κωνσταντόπουλος, ἐκεῖ καὶ ὁ Φωτῆλας, καὶ ἔλους μετὰ προσοχῆς ἐκύτταζα μεγάλῃς μὴν ἔχουν ἐγχειρίδια κρυμμένα ὑπὸ μάλης. Ἀλλ' ὅμως ἦτο, Περικλῆ, κ' ὁ τοῦ ἀφέντη Βάρδος, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ ὁ Νιόνιος ὁ Δομπάρδος, κ' ὁ Καζαμπάκας ἦν ἐκεῖ, τοῦ Ἱπουργεῖου φίλος, καὶ ὁ Παναγῆς ὁ Κυριακὸς ἐν μέσῳ τῶν παρόντων, πρῶτος καὶ οὗτος Δῆμαρχος ἐκ τῶν ἀποτυχόντων, καὶ μόνον ὁ Φιλημονᾶς δὲν ἦτον ἐκεῖ πέρα διὰ νὰ πάρῃ καὶ αὐτὸς βασιλικὸν ἀέρα. Ἐνῶ λοιπὸν ἐκύτταζα τοὺς τοίχους, Περικλέτο, καὶ κάποτε τὸ φράκο μου καὶ πότε τὸ παρκέτο, εἰσέρχονται 'στὴν αἴθουσαν μετὰ βοῆς καὶ κτύπου οἱ Πρόξενοι τοῦ Πειραιῶς ὡς εἰκοσι περίπου, ὁ εἰς πανομοιότυπον τοῦ πάλαι Δὸν Κισσώτου, Πορτογαλίας Πρόξενος σὺν τῷ ἀνεψιῷ του, ὁ ἄλλος πάλι Πρόξενος θαρρῶ τῆς Πολωνίας, ἐκεῖνος δὲ τοῦ Ἰσπαχᾶν καὶ τῆς Πομερανίας, καὶ τέλος πάντων ἐβλεπετὶ καὶ τὰ φτερά των Πρόξενους ἔλων τῶν χωρῶν καὶ τῶν τετραπεράτων.

Φοροῦσαν ἄσπρα 'σώθρακα μ' ἓνα χρυσοῦν καὶ μερικάς χρυσόκολλαις καὶ τὸν ἀποσπερῆ, ἀλλὰ καὶ γόβαις, Περικλῆ, φοροῦσαν μὲ φέγγος καὶ κάπου κάπου ἐβγάσαν ἀκαταλήπτους φέγγους μὰ ἔφεραν καὶ τρικαντὰ 'στὴν κεφαλὴν των καὶ πρὸς τοῦτοις δὲ παράσημα πολλὰ τε καὶ ποικίλα, ἀπὸ ἐκεῖνα δηλαδὴ ποῦ βάζεις βρα θέλεις, πρὸ πάντων διεκρίνετο τὸ τῆς Βενεζουέλης. Καὶ ὑπερήφανος περᾶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος, ἀλλὰ μὲ πόζα πρὸ πολλῇ περᾶ ὁ Πορτογάλος μὲ τὰ κουμπιὰ του τὰ χρυσὰ καὶ τὰ μαλαματάρια, ὅπου θαρροῦσες πῶς κρατεῖ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένη. Κ' ἐδῆλθον κ' ἐδῆλθον κ' ἐσταματοῦσε πάλι κ' ὁ βασιλεὺς τὸν ἐβλεπε μὲ προσοχὴν μεγάλην καὶ ἦτο ζήτημα παντοῦ αὐτὸς ὁ Πορτογάλος, ὅπου θαρροῦσες πῶς γι' αὐτὸν ἐγίνετο κ' ὁ πᾶσι τὸν ἠκολούθουν δὲ κ' ἐγὼ καὶ ὁ ἀνεψιός του, καὶ οὗτος Πρόξενος θαρρῶ μὲς φυλῆς ἀγνώστου. Τί Πρόξενοι, βρέ Περικλῆ, σ' ἐκείνο τὸ ἀσκήρι; ὅπου κ' ἂν στρέψης Πρόξενος μὲ τρικαντὸ 'στὸν καὶ τοῦτος εἶναι Πρόξενος, μὰ Πρόξενος κ' ἐκεῖνος κ' ὁ κόσμος ἐπλημύρῃσε ἀπὸ Πρόξενων σῆμα, καὶ οὔτε πρέπει μὲ τὰ δῶδ νὰ κάνης τὸ σταυρὸν αὐτὸν ξεφυτρώσω Πρόξενος καμμιὰ στιγμή ἐμπρός. Καὶ τάχα Πρόξενος κ' ἐγὼ δὲν εἰμυρῶ νὰ γίνω χωρὶς 'στοὺς ἐρωτῶντας με λογαριασμὸ νὰ δίνω, καὶ μοναχὸ τὸ τρικαντὸ νὰ ἔχω γιὰ καπέλο κ' ἂν μ' ἐρωτῆσῃς διατὶ, διότι εἶσαι θέλω; Τίς μ' ἐμποδίζει Πρόξενος νὰ γίνω τῆς Περσίας καθὼς καὶ τῆς Καπερναοῦμ τῆς παραθαλασσίας; Τίς μ' ἐμποδίζει, Περικλῆ;

Κανέναν, βρέ γαῖδοι.

Π.— Ἐδῶ δὲν ἔχει Πρόξενον καὶ ἡ Ἑσπεριόπολις...
 Φ.— Λοιπὸν ἐκεῖνης Πρόξενος θὰ γίνω δίχως ἄλλο κ' εἶσαι θὰ πάω, Περικλῆ, 'στὸν δεύτερον τὸν πᾶσι.
 Π.— Τί μ' ἐρωτᾷς; δὲν γίνεσαι;... σ' αὐτὰ δὲν ἐπαμύνα.
 Φ.— Δὲς μου χρυσὸ 'ποκάμισο μὲ δαχτυλίδι κεντημένον, μὰ δὲς μου καὶ παρὰσημο ἀπὸ χοντρὸ χαρτὸν κ' ἓνα γαλάζιο τρικαντὸ καὶ κόκκινο σεντόνι. Ἄς ὀνομάσω Πρόξενον κ' ἐμὲ ἡ ἀνθρωπότης, δὲν θέλω πᾶ νὰ λέγωμαι τοῦ ἀργυροῦ ἱπότης, καὶ τοῦ Σωτῆρος τὸν σταυρὸν 'στὰ μοῦτρα σου τινάξω καὶ μὲ ὀπισθογράφῃσιν σοῦ τὸν μεταβιβάζω. Ἐγὼ ποθὺ παράσημα, βρέ Περικλῆ, ποικίλα, πρωτοφανῆ ἀλλόκοτα, φαρδῆα, πλατεῖα, στερογῆλα, τὸ ἱμιγιάζ, τὸ Σεφφακάτ, τρεῖς ἡλίου, δὲ φέγγος, γιὰ αὐτὸς ὁ ἀργυροῦς μοῦ φαίνεται ἀγγάρεμα.
 Π.— Βρέ Πρόξενε θὰ μοῦ εἰπῇς τί ἐγίνε 'στὸ τέλος;
 Φ.— Ἦτο καὶ κάποιος Μαρσεῶν καὶ πρῶτον Κολοῦκος καὶ μὴ κυρία πρέσβευς, πολὺ ἀφράτη νύμφη, μ' ἓνα φουστάνι καὶ σὶ καὶ καναρί συνάμα, καὶ καδβαλιέροι, Περικλῆ, τὴν 'χόρευαν ἀλάνθρα, αὐτὴ ποῦ ὀπισθιήριζε 'στὰς ἐκλογὰς τὸν Νέγρη κ' ἐφαγε μαῦρο, μάτιξ μου, ὅπου ἐπῆγε γόνα... πρὸς τοῦτοις ἦτο 'στὸ χορὸ καὶ μὴ χοντρή χορὴ καὶ μὴ 'ψηλὴ καὶ μὴ κοντὴ καὶ ἀρκεταὶ μαμολοῦται, σκεδαντισμένα κρέατα, σκεδαντισμένα μούραι. Ἀλλ' ὅμως, φίλε Περικλῆ, ὡς ἐδῶ πέρα μένω, γιὰ ἐγὼ 'στὰ θηλυκὰ ποτὲ δὲν ἐπεμβαίνω. Ἄς χαίρουνται οἱ ἄνδρες των τὰ εὐμορφα κορμιά των.

Ὁ Τρικουπὴς κ' ἡ Ροζοῦ, ἔπου εἶναι σὺν μιζοῦ.

Τ.— Ἀλλόν, μαντάμ, πηγαίνωμεν, διότι θὰ σφαλίσω.
 Ρ.— Ἀφήσατέ με πρὸς Θεοῦ νὰ ἐμῶ νὰ 'μιλήσω.
 Τ.— Δὲν ἐπιτρέπεται, μαντάμ, κ' ἀναχωρῶ μὲ βίαν, διότι 'στὴν Αὐστριακὴν θὰ φάγωμεν Πρεσβεῖαν.
 Ρ.— Δὲς μου ἀμέσως τὸ κλειδί, Αὐστριακὰ προδότη.
 Τ.— 'Στὸν κύριον Θεόδωρον νὰ πῇτε τὰ εἰκότα.

ἢ αὐτοὺς ἡ ὠραιότης των, γι' αὐτοὺς κ' ἡ ἀσχημιὰ των.
 Ἄν κόκκινο ἢ μὴ φορῇ καὶ πράσινο ἢ ἄλλη, ἔ; τὸ χαρτὶ, βρέ Περικλῆ, κ' ἔ; τῆς γενεῇ χαλάει. Ἦν τὸ φουστάνι καθεμιᾶς καθόλου δὲν μὲ νοιάζει... χαρὰ 'στον ποῦ τὸ 'πλήρωσε, χαρὰ 'στὴν ποῦ τὸ βάζει. Ἄν εἶν' ἐκεῖνη γαλανὴ κ' ἡ ἄλλη μαυρομμάτα, ἔ; χαίρεται τὰ μάτια της, ποῦναι φωτὶ γεμάτα. Ἄν εἶναι μὴ κοντὴ κοντὴ αὐτὴ ἔ; ὕψηλωση, κ' ἂν ἄλλη 'ψηλῶσε πολὺ αὐτὴ ἔ; χαμηλώσῃ, κ' ἂν εἶναι μὴ πολὺ παχεῖα πρὸ ἀχαμνὴ ἔ; γίνῃ, κ' ἂν εἶν' ἐκεῖνη ἀχαμνὴ ἔ; κάμη νὰ παχύνῃ. Ἄν ἐπεσε μὴ λιγερὴ καὶ κάτασπερη σὺν γάλα κ' ἐδῇκε τὸ γοδάνι της μὲς 'στοῦ χοροῦ τὴν σάλα, ἔ; ἀμέσως, Περικλῆ, τὰ δῶδ μου μάτια κλείνω καὶ προσπαθῶ οὐδέτερος 'στὸ θέαμα νὰ μείνω. Ἄλλοι ἔ; βλέπουν ἐκθαμνοὶ τῶν κυριῶν τὰς πτώσεις κ' ἔ; ὁμιλοῦν περὶ αὐτῶν μετὰ μανίας τῆς οἱ Γραμματεῖς τῶν Πρεσβεῶν καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει. Ἄλλοι ἐμένα, Περικλῆ, κουκουτοὶ δὲν μὲ μέλει. Ἄς βγαίνουν τὰ γοδάνια των, ἔ; φαίνονται τὰ κάλλη, ἔ; πέφτουν, ἔ; σηκώνονται, ἔ; ξαναπέφτουν πάλι, κ' ἔ; τρέχουν Σεκρετάρει μονόπαλοι κοντὰ των νὰ χάσκουν μὲ τὰ σκέρτσα των καὶ τὰ φορέματά των.
 Π.— Μὰ δὲν μοῦ λύνεις. Φασουλῆ, αὐτὴν τὴν ἀπορίαν,

πῶς 'στὰς γυναῖκας φέρεσαι μὲ ἀδιαφορίαν;
 Φ.— Διότι ὅταν φαίνεται τοιαύτ' ἡ ἀνθρωπότης κ' ἐγὼ νὰ γίνω δὲν 'μπορῶ τῆς καθεμιᾶς δεσπότης, ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος περιερῶν τὰ κάλλη, κ' ἀπῶν τότε δι' αὐτὰ νὰ ὁμιλοῦν οἱ ἄλλοι. Ἀλλ' ὅμως ἔ; ἀφήσωμεν αὐτὰς τὰς ὁμιλίας...
 Π.— Εὐλογητὸς ὁ Σολομών, ποῦ ἔρεψε χιλίας.
 Φ.— Καλὴ σου ὥρα, Περικλῆ, ἔ; εἶν' εὐλογημένος, καὶ νῦν ἔ; ἐπανελθόμεν εἰς ἄλλα ἐσπευσμένως. Τὸ ἱμιγιάζ κατέλαμπε 'στοῦ Ἀνακτοῦ τὸ στήθος καὶ γύρω γύρω ἔχασκε τῶν Ἀδελφῶν τὸ πλῆθος καὶ τ' Ἀν-λάϊφ, Περικλῆ, τῆς ἑλῆς πρωτεύουσας. εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ 'δῇς καὶ ἄλλο νὰ τὰκούσης.
 Π.— Εἶναι λοιπὸν πραγματικῶς πολὺτιμος πεσκέσι;
 Φ.— Ἐνα ρουμπίνι πρᾶσινο ἀστράφτει μὲς 'στὴ μέση καὶ γύρω του λαμποκοποῦν διαμάνθη σκερπισμένα, ἀληθινὰ, πραγματικὰ, καὶ ἔλα ἓνα κ' ἓνα, ἀπὸ ἐκεῖνα δηλαδὴ τ' ἀτίμητα πετράδια, ποῦ ὁ Σαβᾶχ Οὐλασσίνος εὗρεκε σὲ πηγάδια.
 Π.— Βρέ τί μοῦ λές;
 Φ.— Τὸ ἐβλεπα μὲ δῶδ μεγάλα κῆλεια καὶ ὅσο τὸ ἐκύτταζα μοῦ ἐπεφταν τὰ σάλλα, κ' ὅταν 'στὴ μέση 'πρόβαλε ὁ Ἀναξ νὰ χορεύῃ, μακάριος, ἐφώνησα, ἐκεῖνος ποῦ τὸ κλέψῃ.

- Π.—Μὰ τί τοὺς ἤλθε κι' ἔστειλαν αὐτὸ τὸ μέγα δῶρον ;
 Φ.—'Ὡς δαίγμα ὑπολήψεως κι' εὐγνωμοσύνης φόρον
 διότι ἀθρόωσαμεν τῆς Κούτρας τοὺς προμάχους
 καὶ τρέφομεν μὲ γεύματα τῶν Τούρκων τοὺς στομάχους,
 καὶ γὰρ ν' ἀλλάξῃ ἐνταυτῇ ἡ τῶν πραγμάτων θέσις
 καὶ νὰ ἐξομαλύνωμεν τὰς ἀνωμάλους σχέσεις.
 Γι' αὐτό, μωρέ, μᾶς τῷστειλαν μὲ τελετὴ μεγάλη,
 γιὰ νὰ ρωτᾷς κι' ἐγὼ καὶ σὺ κι' οἱ χάχηδες οἱ ἄλλοι.
 Καὶ ὅταν πρέσβεις ἔρχωνται 'Οθωμανοὶ μὲ φέσιᾶ
 καὶ μοῦ χρίζουν, Περικλῆ, σουλτανικὰ πεσκέσια,
 καὶ ὅταν εἰς ἀδάμαντας φωτοβολῶ κι' ἀστράπτω,
 μὲ δλους σχέσεις φιλικὰς αὐτοστιγμὴ συνάπτω,
 κι' ἐκεῖνον ποῦ μοῦ τᾶστειλε τὸν κἄνω πρῶτο βλάμη
 καὶ στέλλω χιρετίσματα καὶ 'στὸν Καίμακκῆμη.
- Π.—'Αμὲ τοὺς Τούρκους, Φασουλῆ, τοὺς εἶδες εἰς τὸν μπᾶλο;
 Φ.—'Ὡμίλητα μὲ τὸν 'Εδχέμ καὶ τὸν Φαήκ τὸν ἄλλο.
 Κι' ἐμεῖς κι' αὐτοὶ ἐτίμησαν μεγάλως τὸν χορὸ μας,
 ἐμεῖς μὲ τὸ φεγγάρι των, κι' αὐτοὶ μὲ τὸ σταυρὸ μας·
 κι' ἀφοῦ ὁ Μεγαλοστάυρος καὶ εἰς τοὺς δρῶ ἐδόθη
 ταχέως θὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι.
- Π.—Καὶ τί τοὺς εἶπες, Φασουλῆ;
 Φ.— Πολλά τε καὶ ποικίλα,
 καὶ πρῶτον παρεκάλεσα γιὰ τὰ 'δικὰ μας φύλλα
 ν' ἀφήσουν νὰ εἰσέρχωνται 'στὴν Σμύρνην ἐλευθέρως
 καὶ 'στοῦ μεγάλου κράτους των τὸ ἓνα κι' ἄλλο μέρος,
 ἀφοῦ ἐξομαλύνθησαν τὰ μεταξὺ μας τώρα
 καὶ ὁ Σουλτάνος ἔστειλε 'στὸν βασιλεῖά μας δῶρα.
 Μὰ σ' ὅσα καὶ ἂν ἔλεγα δὲν μ' ἐνοιωθην καθόλου...
 τότε κι' ἐγὼ τοὺς ἔστειλα εὐθὺς κατὰ διαδόλου
 καὶ δὲν μᾶς χέμ, Φαήκ κι' 'Εδχέμ, μετὰ θυμοῦ τοὺς εἶπα,
 κι' ἐγύρισα τὰ πίσω μου καὶ ἀναψα μὲ πῖπα.
 'Αλλ' ὅμως ξαναγύρισα, βρὲ Περικλῆ, καὶ πάλι
 καὶ ξαναφώνησα 'στοὺς δρῶ μὲ δύναμι μεγάλη:
 «καὶ δὲν μᾶς χέμ, Φαήκ κι' 'Εδχέμ, μὲ τὰ παρὰ στήν σας,
 μὲ τοὺς Μεγαλοσταύρους μας καὶ ὅλας τὰς τιμὰς σας;
 θὰ σὰς ἀλλάξουν τὸ σταυρὸ οἱ δημοσιογράφοι...»
- Π.—Κι' αὐτοί;
 Φ.— Μοῦ εἶπαν 'στὸ σουπὲ ἂν θαῦρουν καὶ πιλάφι.
 Τότε 'στ' ἀλήθεια 'θύμωσα καὶ ὅλος θυμωμένος
 τῶν ἀποστόλων τοῦ Χαμίτ 'βλαστήμησα τὸ γένος,
 καὶ μόλις ὁ 'Εδχέμ πασσαῖς πρὸς τὸν Φαήκ ἐστράφη,
 ἐγὼ τοὺς ἐσερβίρισα μὲ τὸ σικτίρ πιλάφι.
- Π.—Καὶ τί σὰς εἶχαν 'στὸ σουπὲ;...
 Φ.— Σαμπάνησις καὶ καπὸν...
 αὐτὸς ὁ Θὼν, βρὲ Περικλῆ, νὰ ζήσῃ χίλια χρόνια.
 Χαριτωμένος κουδαρντᾶς καὶ ἄξιον παλληκάρι,
 αὐτὸς ὁ Θὼν μ' ἐμέθυσε καὶ μ' ἔκανε στηλιάρι,
 καὶ ἄρχισα τὸ σφύριγμα καὶ δυνατὸ τραγοῦδι
 καὶ ἄνω κάτω ἔφερα τὸ φράκτο τοῦ Σκουλούδη.
 Φάε, μωρὲ Φαήκδην καὶ σὺ 'Εδχέμ ἐφέντη,
 ἄς γίνουν ὅλα θάλασσα, ἐμπρὸς χορὸς καὶ γλέντι,
 ἐλευθερί ἄς κηρυχθοῦν οἱ δούλοι καὶ οἱ σκλάβοι.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπήτιον ἀνέβη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
 μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — ὁρῶ 'στὸ λάδι, φρετὰ 'στὸ ξύδι,

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κατενοῦ.

ἐνθ' τὰς συνεδρίας της καὶ ἡ βουλὴ μας παύει
 ἡ δὲ ἀντιπολίτευσις καινούρια πέρνει φῶρα
 καὶ σ' ἄλλο κέντρον μυστικῶν συνεδρίων
 κι' ἀπ' ἐκεῖ μέσα κόκκινη πετὰ κι' αἵμαται
 δευτέρα ἐπανάστασις ἐπιδιορθωμένη.
 'Στοῦ Καραπάνου ἔσθυσαν ἡ λάμπαις καὶ τὰ
 καὶ πᾶν τὰ τραταρίσματα καὶ πᾶνε τὰ πικρὰ
 'Εβίβα καὶ τὸ 'Ιμτιγίλ κι' ὁ Μεγαλοστάυρος
 ἐβίβα καὶ ὁ φίλος μας, ἐβίβα κι' ὁ ἐχθρὸς μας,
 ἐβίβα οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀληθοῦς φιλίας
 κι' οἱ Πρόξενοι τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῆς Πορτογαλίας
 'Ενθ' δὲ ταῦτα ἔλεγα μετὰ φωνῆς ἀλκίμου
 τὴν 'Αγλαΐαν ἀπκντῶ τοῦ Βλάχου ἀντικρὺ μου
 γλυκερὰ γλυκερὰ, σεμνὴ σεμνὴ, χωρὶς πολλὰ
 καὶ δίχως σοδαντίσματα καὶ ψεύτικα φτεράκια
 μὲ ἄσπρο τοῦλι, Περικλῆ, μὲ παρθενὴ καὶ γὰρ
 τέτοιο κορίτσι μάλαμμα χαρὰ 'στον ποῦ τὸ πᾶν
 Π.—Τί 'Αγλαΐαις τσαμπουνᾶς, μωρὴ ἀνεμοδούρα;
 Φ.— Λοιπὸν ἐβίβα ὁ Χαμίτ καὶ ἡ 'Εστραμαδούρα,
 κι' ὄρσε καὶ σὺ δρῶ φάσκελα, ποῦ κἄνεις τὸν μῦθον
 καὶ δὲν μοῦ καταδέχεσαι νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν μπᾶλο
 Π.—'Ὅρσε καὶ σὺ δρῶ ματσουκίαις, ξετοίπωτο γὰρ
 γιὰτὶ μ' ἐπαρκαφούσκωσες μὲ τὴν 'Εστραμαδούρα

Στολίσματα πολλῶν εἰδῶν
 εἰς τοῦ Αἰόλου τὴν ὁδόν.

Κατοίμπαλης ὁ φίλος, ποῦ ἔλειπε 'στὰ ξένα,
 μᾶς ἔφερε στολίδι καὶ λούσα ἓνα κι' ἓνα.
 Μᾶς ἔφερε ὁμπρὲλαις, μπαστούνην κι' ἄλλα εἶδη
 καὶ κάθε τι ὥρατο τοῦ Παρισίου στολίδι.
 Μοσχοβολοῦν Εὐρώπῃ, μυρίζουνε Παρίσι,
 μῆς ἦλθαν φρέσκα φρέσκα καὶ εἶναι μὲ χαρὰ,
 ἐκεῖ καθέναν θαῦρη ὅποιον συρμὸ θελήσῃ,
 ἀλλὰ πρὸ πάντων σκούφιας γιὰ ὅλα τὰ μωρὰ.
 Καὶ ποῖα καλὴ μητέρα γιὰ τὸ μονάκριβό της
 εὐθὺς δὲν θ' ἀγοράσῃ μὲ τέτοια σκούφια πρώτης;
 'Εμπρὸς λοιπόν, κυρίαίς, 'στὸν νέο μου κουμπάρο,
 κι' ἐγὼ μὲ τέτοια σκούφια τοῦ Φασουλῆ θὰ πάρω.

'Εβγήκαν τὰ ποιήματα
 καὶ στείλετέ μας χρήματα,

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
 πωλοῦνται δὲ 'στὸ σπήτι μας, πούναι κοντὰ 'στοῦ
 εἰς τῆς 'Εστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη
 σ' ὅλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου.
 'Εκτὸς αὐτῶν θὰ εὑρετὰ τὸ κάθε μας βιβλίον
 καὶ εἰς τοῦ Βίλμπεργ καὶ τοῦ Μπὲκ τὸ βιβλιοπωλεῖον

μὲ Χημισὸν, μὲ μὴν μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὴν γήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμὰ